

[Dyremose]

sig helt klart angående dette forslag, men jeg kan glæde mig over, at retsforbundets gruppeformand, hr. Mølgaard, i Berlingske Tidende den 19. marts 1981 skriver, at retsforbundet anerkender, at det nye forslag betyder et lille bitte skridt fremad, og også agter at stemme for det.

Jeg forstår hr. Alfred Hansens indlæg sådan, at gruppeformandens udsagn står til troende, og så er vi altså oppe på 81 mandater. Så mangler vi kun 10 for at nå flertallet.

I den forbindelse må jeg sige, at hr. Bolvig fra det radikale venstre førte en meget lav profil i indlægget i dag sammenholdt med den måde, det radikale venstre ellers har deltaget i denne debat på, og det vil jeg gerne om et øjeblik vende tilbage til.

Men udgangspunktet for det forslag, vi har fremsat, er § 6, stk. 1, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og hr. arbejdsminister, dette stykke er identisk med § 26 i ATP-loven. Det er rigtigt, at når vi går videre ned i paragraffen, er der forskelle på de to love med hensyn til, hvordan midlerne skal anbringes, men med hensyn til den indledende formålsparagraf om midlernes forvaltning er formuleringerne identiske. Der står altså bl. a., at der skal ske en opretholdelse af midlernes realværdi samt højest mulig forrentning. Det er vores udgangspunkt med hensyn til administrationen af disse midler, at lønmodtagerne skal have den højest mulige forrentning, og det får de bedst gennem konkurrence om de bedst mulige tilbud på pengeinstitutområdet. Det er altså udgangspunktet.

Det var da også sådan, at da det blev kendt, at man oprindeligt placerede midlerne to steder, nemlig i Arbejdernes Landsbank og Låne- og Sparekassen for offentligt Ansatte, rejste det en politisk storm, som bl. a. fik hr. Bolvig til at sige til Børsen den 20. februar 1981:

»Vi betragter det som helt urimeligt, at bestyrelsen har favoriseret Arbejdernes Landsbank med den totale forvaltning. Det er en ensidig og helt uacceptabel disposition, og havde vi vidst, at noget sådant ville ske, havde vi sørget for en helt anden lovgivning. Spørgsmålet om placeringen af penge indgik ikke i forhandlingerne, og vi havde ikke i vor vildeste fantasi forestillet os den udvikling, som nu har fundet sted.«

Jeg synes, det var meget rigtige og meget kloge ord, hr. Bolvig sagde den 20. februar

1981 til Børsen, men jeg synes ikke, de harmonerer helt med hr. Bolvigs indlæg her i dag.

Der har, som ministeren sagde, været en lang debat om dette i forskellige udvalg. Et af stederne var erhvervsudvalget, og efter mødet i erhvervsudvalget udtalte en anden repræsentant for det radikale venstre, nemlig fru Janne Normann, til Børsen den 27. februar 1981:

»Vi følte os på ingen måde tilfredsstillet af arbejdsministerens svar. Vi fastholder, at valget af Arbejdernes Landsbank er en for ensidig disposition, og at opgaverne må spredes ud på flere pengeinstitutter. Vi har netop på et gruppemøde drøftet sagen, og der er ingen slinger i valsen. Reglerne må laves om.«

Det var også et klart radikalt udsagn om, hvordan disse midler skulle forvaltes, og hvordan lovgivningen skulle fortolkes.

Så sker der det, som hr. Bolvig oplyste i dag, nemlig at det radikale venstre tager kontakt til ministeren og til bestyrelsen for Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og Lønmodtagernes Dyrtidsfond udvider på det tidspunkt, hr. minister, fra de to til de tre.

Jeg vil indrømme, at der dér er en teknisk fejl i lovforslagets bemærkninger, fordi den oprindelige tekst var skrevet, inden der skete denne udvidelse af antallet af pengeinstitutter. Det var oprindeligt to, men på grund af det politiske pres blev det udvidet til tre, idet Privatbanken blev inddraget.

Da det var sket, sagde den radikale leder, hr. Niels Helveg Petersen, igen til Børsen den 6. marts 1981:

»Der er med Privatbankens inddragelse i rådgiverkredsen omkring dyrtidsfonden sket en spredning, som må siges at imødekomme vore ønsker. Men det skal understreges, at der i arrangementet skal ligge en form for kontrol, som sikrer, at dyrtidsfonden investerer til de bedst mulige priser. Det foruroligende i den snævre forbindelse til Arbejdernes Landsbank var for os risikoen for, at dyrtidsfonden købte værdipapirerne dyrere, end det egentlig var nødvendigt.«

Til Ritzaus Bureau sagde hr. Niels Helveg Petersen ifølge referat i Information:

»Hvis det skulle vise sig, at de arrangementer, som dyrtidsfondens ledelse nu har foretaget, ikke sikrer os tilstrækkelig hensigtsmæssig forvaltning af midlerne, må man tage sagen op igen.«